

**predsednik
Dieter F. Uchtdorf**

drugi svetovalec
v Prvem predsedstvu

Ključ za srečno družino

Veliki ruski pisatelj Lev Tolstoj je svoj roman *Ana Karenina* začel z naslednjimi besedami: »Srečne družine so vse enake; vsaka nesrečna družina je nesrečna na svoj način.«¹ Čeprav nisem tako kot Tolstoj prepričan, da so srečne družine vse enake, pa sem spoznal tisto stvar, ki je večini skupna: poznajo način, da odpustijo in pozabijo nepopolnosti drugih in iščejo dobro.

Po drugi strani pa ljudje v nesrečnih družinah pogosto iščejo napake, pogrevajo zamere in zdi se, da ne morejo opustiti preteklih žalitev.

»Da, ampak...« začenjajo tisti, ki so nesrečni. »Da, ampak ne veš, kako hudo me je prizadela,« pravi eden. »Da, ampak ti ne veš, kako grozen je,« pravi druga.

Mogoče imata oba prav, mogoče nobeden.

Žalitev ima veliko stopenj. Veliko je stopenj prizadetosti. Toda opazil sem, da svojo jezo pogosto upravičujemo in svojo vest potešimo tako, da si govorimo zgodbe o vzgibih drugih, ki njihova dejanja obsojajo kot neodpustljiva in sebična, medtem ko istočasno svoje vzgibe povzdigujemo kot čiste in nedolžne.

Prinčev pes

Neka stara valizijska zgodba iz trinajstega stoletja govori o princu, ki je, ko se je vrnil domov, našel svojega psa, ki mu je z gobca kapljala kri. Možak je pohitel v hišo in na svojo grozo ugotovil, da njegovega sinka ni in da je zibka prevrnjena. Princ je v jezi izvlekel meč in psa ubil. Kmalu zatem je zaslišal jok svojega sinka – dete je

bilo živo! Ob detetu je ležal mrtev volk. Pes je v resnici prinčevno dete varoval pred krvoločnim volkom.

Čeprav je ta zgodba dramatična, ponazarja bistvo. Odpira možnost, da zgodba, ki jo govorimo sebi o tem, zakaj se drugi obnašajo na določen način, ni vedno v skladu z dejstvi – včasih dejstev sploh nečemo videti. V samoupravičevanju se v jezi raje oklenemo grenkobe in zamerljivosti. Ti očitki včasih lahko trajajo mesece ali leta. Včasih lahko trajajo vse življenje.

Razklana družina

Neki oče ni mogel odpustiti sinu, ker se je odvrnil od poti, o kateri ga je učil. Fant je imel prijatelje, ki jih oče ni maral, in delal je veliko stvari, ki so bile nasprotje tega, kar ga je oče učil. Zato je med očetom in sinom nastal prepad in fant je brž, ko je lahko, odšel od doma in se ni več vrnil. Redko sta še govorila.

Ali je oče čutil, da ima prav? Morda.

Ali je sin čutil, da ima prav? Morda.

Vse, kar vem, je, da je bila ta družina razklana in nesrečna, ker niti oče niti sin drug drugemu nista mogla odpustiti. Nista mogla pogledati preko grenkih spominov, ki sta jih imela drug na drugega. Dopustila sta, da je njuno srce navdala jeza namesto ljubezen in odpuščanje. Tako prvi kot drugi sta se oropala za priložnost, da bi v dobrem vplivala na življenje drugega. Videti je bilo, da je razkol med njima tako globok in tako velik, da sta oba postala duhovna ujetnika na svojem čustvenem otoku.

Na srečo je naš ljubi in modri Večni Oče v nebesih pripravil način za premagovanje tega prepada, do katerega pride zaradi ponosa. Velika in neskončna odkupna daritev je najvišje dejanje odpuščanja in sprave. Njena veličina presega moje razumevanje, vendar z vsem srcem in dušo pričujem o njeni dejanskosti in najvišji moči. Odrešenik je sebe daroval kot odkupnino za naše grehe. Zaradi njega prejmemo odpuščanje.

Nobena družina ni popolna

Nihče od nas ni brez greha. Vsak od nas dela napake, vključno z vami in menoj. Vsi smo že bili prizadeti. Vsi smo že prizadeli druge.

Zaradi Odrešenikove žrtve lahko prejmemo povzdignjenje in večno življenje. Ko sprejmemo njegove poti in premagamo ponos, tako da se v srcu omehčamo, v svojo družino in v lastno življenje lahko prinesemo spravo in odpuščanje. Bog nam bo pomagal, da bomo bolj odpuščali, da bomo bolj pripravljeni iti še eno miljo, da se bomo prvi opravičili, čeprav nekaj ni bilo po naši krivdi, da bomo dali na stran stare zamere in jih nič več pestovali. Hvala Bogu, ki je dal svojega edinorojenega Sina, in Sinu, ki je za nas dal življenje.

Vsak dan lahko čutimo, da nas ima Bog rad. Kaj če bi drugim dali malo več sebe, kakor uči ljuba hvalnica »Because I Have Been Given Much« (Ker mi je bilo veliko dano)?² Gospod nam je odprl vrata, da nam bo odpuščeno. Mar ne bi bilo edino prav, da bi dali na stran lastno sebičnost in ponos in začeli odpirati tista blagoslovljena vrata odpuščanja tistim, s katerimi se borimo – zlasti vsem svojim družinskim članom?

Sreča na koncu ne izvira iz popolnosti, temveč iz tega, če udejanjamo božanska načela, četudi z majhnimi koraki. Prvo predsedstvo in zbor dvanajstih apostolov sta izjavila: »Srečo v družinskem življenju bomo najverjetneje dosegli, če bo le-to temeljilo na naukih Gospoda Jezusa Kristusa. Uspešni zakoni in družine so osnovani in ohranjeni po načelih vere, molitve, kesanja, *odpuščanja*, spoštovanja, ljubezni, sočutja, dela in zdravih rekreativnih dejavnosti.«³

Odpuščanje se nahaja prav sredi teh preprostih resnic, ki temeljijo na načrtu sreče našega nebeškega Očeta. Ker odpuščanje povezuje načela, povezuje ljudi. To je ključ, ki odpira zaklenjena vrata, ki je začetek poštene poti in eden najboljših upov za srečno družino.

Naj nam Bog pomaga, da bomo malo bolj odpuščali in v družini, da bomo malo bolj odpuščali drug drugemu in morda bolj odpuščali celo sebi. Molim, da bomo odpuščanje lahko izkusili kot čudovit način, zaradi katerega je večina srečnih družin enakih.

OPOMBE

1. Lev Tolstoj, *Ana Karenina*, v angl. prevedla Constance Garnett, 2008, str. 2.
2. Because I Have Been Given Much, *Hymns*, št. 219.
3. Družina: Razglas svetlu, *Liahona*, nov. 2010, str. 129; poudarek dodan.

NAUK TEGA SPOROČILA

»Pri pripravi vsake lekcije se vprašajte, v kakšnem smislu je neko načelo nekaj, kar so vaši družinski člani izkusili v življenju.« (*Teaching, No Greater Call*, 1999, str. 171) Premislite, da bi družinske člane prosili, naj spregovorijo o pozitivnih izkušnjah, ki so jih imeli, ali kaj so spoznali o odpuščanju. O teh izkušnjah se pogovarjajte, pri tem pa poudarite blagoslove odpuščanja. Zaključite s pričevanjem o pomembnosti medsebojnega odpuščanja.

MLADINA

Molitev in mir

Lauren W.

Nekega večera sem se prepirala z mamo in se počutila precej slabo. Zato sem se odločila, da bom molila. Čeprav sem bila slabe volje in nisem hotela biti »duhovna«, sem vedela, da mi bo molitev pomagala, da se bom počutila bolj srečno in manj prepirljivo. Ko je mama iz sobe odšla, sem začela moliti. »Dragi nebeški Oče, nocoj sem k tebi prišla zato...« Ne. Odprla sem oči in spustila roke; to se je slišalo okorno. Poskusila sem vnovič. »Nebeški Oče, potrebujem...« Tudi to se je slišalo čudno. Čutila sem, da mi Satan nagovarja, naj nebeškega Očeta v molitvi preneham prositi za pomoč.

Nenadoma sem začutila, naj rečem hvala! Kar tudi sem in v mislih sem nenadoma zagledala vse številne stvari, za katere sem se nebeškemu Očetu lahko zahvalila. Ko sem se mu nehala zahvaljevati, sem predstavila perečo težavo.

Potem sem v sebi začutila čudovit mir, topel duhovni občutek, da vem, da me imajo nebeški Oče in starši radi in da sem Božji otrok. Zdaj sem se lahko opravičila materi in sprejela njeno opravičilo.

Odpuščanje prinaša srečo

Predsednik Uchtdorf uči, da bi morali družinskim članom odpuščati. Poglejte, kako odločitve Josepha in Anne vplivajo na njuno družino.

Joseph in mlajša sestra Anna se igrata. Anna Josephu vzame igračo. Kaj naj naredi Joseph?

Joseph se razjezi na Anno. Anna joče. Mama Josepha kaznuje, ker se je sprl s sestrico. Josephu je žal, ker se ni odločil bolje.

Joseph Anni odpusti in poišče drugo igračo, s katero se igra. Skupaj se veselo igrata. Mama je vesela, da

je Joseph prijazen do sestrice in ohranja mir v družini. Joseph je srečen, ker se je odločil za odpuščanje.

Joseph in Anna morata kasneje pomagati materi pri pripravi večerje. Joseph ne pomaga. Kaj naj naredi Anna?

Anna se pritožuje mami. Ana se prereka, ker mora vse delo narediti sama. Pri večerji so zaradi prepira vsi nesrečni.

Anna Josephu odpusti in pomaga pri pripravi večerje. Mama je hvaležna, ker ji Anna pomaga. Družina se ima pri večerji lepo. Anna se počuti dobro, ker se je odločila, da bo odpustila.

Kako tvoja odločitev, da boš odpustil, vpliva na srečo v družini?

vera, družina, pomoč

Spoštovanje zavez

Gradivo preučite in se o njem ustrezno pogovorite s sestrami, ki jih obiskujete. Uporabite tista vprašanja, s katerimi boste sestre okrepili in zaradi katerih bo Društvo za pomoč postalo dejavni del vašega življenja.

Obiskujoče poučevanje je izraz naše poti učenke in način, da spoštujemo svoje zaveze, ko druga drugi služimo in druga drugo krepimo. Zaveza je sveta in trajna obljuba med Bogom in njegovimi otroki. »Ko spoznamo, da smo otroci zaveze, vemo, kdo smo in kaj Bog od nas pričakuje,« je dejal starešina Russell M. Nelson iz zbora dvanajstih apostolov. »Njegova postava je zapisana v našem srcu. On je naš Bog, mi pa njegovo ljudstvo.«¹

Kot obiskujoče učiteljice lahko krepimo tiste, ki jih obiskujemo, pri prizadevanjih, da spolnjujejo svete zaveze. Tako jim pomagamo, da se pripravijo za blagoslove večnega življenja. »Vsaka sestra v tej Cerkvi, ki je z Gospodom sklenila zaveze, ima božansko naročilo, naj pomaga reševati duše, vodi sestre sveta, krepí sionske domove in gradi Božje kraljestvo,«² je dejal starešina M. Russell Ballard iz zbora dvanajstih apostolov.

Ko sklenemo in spolnjujemo zapovedi, postanemo orodje v Božjih

rokah. Lahko bomo izpovedale svojega prepričanja in druga drugi krepile vero v nebeškega Očeta in Jezusa Kristusa.

Iz svetih spisov

1 Ne 14:14; Moz 5:5–7; 18:8–13; NaZ 42:78; 84:106

Iz naše zgodovine

Tempelj je »za vse svete kraj zahvaljevanja«, je leta 1833 Gospod razodel preroku Josephu Smithu. To je kraj poduka za vse tiste, ki so poklicani delovati v vseh svojih aznih poklicih in službah, da bodo lahko postali popolni glede razumevanja svojega delovanja, teorije, načel in nauka, vsega glede Božjega kraljestva na zemlji (gl. NaZ 97:13–14).

Sestre Društva za pomoč so v Nauvoju v Illinoisu v zgodnjih štiridesetih letih 19. stoletja druga drugi pomagale pri pripravah za tempeljske uredbe. V uredbah višjega duhovništva, ki so ga sveti iz poslednjih dni prejeli v Templju Nauvoo, se je udejanjila božanska moč

(gl. NaZ 84:20). »Ker so sveti spolnjevali svoje zaveze, jih je ta moč krepila in jih podpirala v njihovih preizkušnjah v prihodnjih dneh in letih.«³

V današnji Cerkvi zveste ženske in moški po vsem svetu služijo v templjih in še naprej prejemajo moč v blagoslovih, ki jih lahko prejmemo zaradi tempeljskih zavez.

OPOMBE

1. Russell M. Nelson, *Covenants, Liahona*, nov. 2011, str. 88.
2. M. Russell Ballard, *Women of Righteousness, Liahona*, dec. 2002, str. 39.
3. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011, str. 133.

Kaj naj naredim?

1. Kako me moje zaveze krepijo?
2. Kako pomagam sestram, za katere skrbim, da spolnjujejo svoje zaveze?

Več o tem na reliefsociety.lds.org.

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Vse pravice pridržane. Natisnjeno v ZDA. V angleščini odobreno: 6/11. Prevod odobren: 6/11. Prevod sporočila *Visiting Teaching Message, October 2012*. Slovenian 10370 177